

Bevezetés

A Nagy Háború
Küszöbén...

2436. január 5-ét írunk, s egy oly távoli galaxisban járunk, mely túl messze van ahhoz, hogy az emberiség egyáltalán ismerhesse. Az kozmosz végtelenének azon szegletében, melyet az Árnyvírus alkotóinak lelketlen népe az otthonának nevez. Egy olyan faj, mely az univerzum legidősebb fajai közt tudhatja magát, s egyben mindközül a legagresszívebb.

Bár nem volt, s nem is lesz ez mindig így.

Mind minden civilizáció, az övének is megvannak a maga korszakai, forradalmi, legyen az technológiai, vagy akár tudományos természetű. A kirajzásukra, s az univerzum egy hatalmas szegletének lerohanására csak ritkán, alig fél millió évente kerül sor. S már számos alkalommal megtörtént már, oly sok hatalmas faj vesztét okozva, azt senki sem tudja, hogy miért kerül sor ciklikusan minderre. De az idő kerekének ilyen távlatából nézve, ez már nem is lényeges, hisz rendkívül kicsi az esélye annak, hogy egy ember mindezt megélhesse.

Ám az általunk ezen különös alkalommal meglátogatott planéta felé fordulva, rá kell jönnünk, mégsem olyan jelentéktelen ez. A csillagához rendkívül közeli, tűz szabdalta égítést körül ugyanis rajzanak a csillaghajók, kisebbek, s nagyobbak egyaránt. A fekete, még magánál az űrnél is sötétebb burkolatú hajók közt akad, mely eléri az egy, s olyan is, mely túlszárnyalja a huszonöt kilométeres hosszt.

Ezek a legnagyobbak, katonai szempontból a legmeghatározottabbak, s messze a leghalálosabbak.

Ezen hátborzongató tény önmagában még nem lenne probléma, hiszen minden, az űrutazásra képes civilizációnak megvan a maga szörnyetege, a saját gigásza mely felülmúlt mindent, mit valaha is birtokolhatott ellensége. Ám bármerre is néz az ember, akárhová is fordítja szemének döbönt, s egyúttal kétségbeesett pillantását. Ezer-meg ezer ilyesfajta űrjármű ábrázata nyúlik el retináján. Egy olyan flotta ez, mely nem csak technikai, de még mennyiségi szempontból is messze felülmúlt mindent, mellyel bárki is rendelkezhet.

Csupán egy örömteli tény van mindebben: még nem állnak készen.

A hatalmas fegyverek, a transzportok sebesen cikázó rengetege, fajuk büszke harcosaival egyetemben, bár sorra özönlik ezen roppant csillaghajók fedélzetére, a gigászi armada még nem tehet mást, mint az űrben vesztegeljen.

S a roppant méretű monstrok egyikén bőszen ülő, köpenybe burkolt, homály fedte alak is tisztában van ezzel.

Ő az, ki népük vezetőjének, úgynevezett szószólójának nevezheti magát, s a haladás ütemével egyáltalán nincs megelégedve, hiába múlt az fölül mindent, mit valaha is remélhetett. Kétszáz éve még csakugyan így állt a helyzet, ám számos, meglepő, néhol különös, ám sok esetben még a csodák határát is meghazudtoló esemény következett be azóta. Hatalmas népek emelkedtek fel, majd hanyatlottak le végleg a kozmosz rejtelmes poraiban. Ám hiába minden próbálkozása, csavaros elméjének minden trükkje és cselszövése, egyetlen faj, egyetlen nép, s legfőképp egyetlen név, még mindig ott lebeg előtte.

Egy, mely újra feltűnt, s mit egykor már rég elfeledtek. A név, mely színe előtt számos nagy faj hadai sorakoztak már fel, s foszlottak semmivé mindörökre. Egy név,

melyet innen, az univerzum másik végéből képtelen eltörölni, akárhány ottani követőjét is uszítja ellene. Egy név, mely napról-napra egyre nagyobb problémát, egyre hatalmasabb szálkát jelent lelkének sötét szemében. Egy név, mely csak annyit tesz: Tau'ri. De közel már a megoldás, elérkezett a legújabb csavaros ötlete.

A különös, homály fedte lény trónterme mindenhez hasonlított, csak épp egy trónteremhez nem, legalábbis nem az ő megszokott trónterméhez. Egy hatalmas, csarnokszerű helyiség volt ez, hátsó falánál egy hatalmas, lépcsőzetes tartóelemekre emelt, valamely különös anyagból faragott trónszékkal. A helyiség falain tűzet égtek, olyasfélék voltak ezek, mint a fáklyatüzek. S ezek jelentették az egyetlen fényforrást a teljes fedélzeten. Ő nem is látta hasznát ezen heves szikrák rengetegét halovány fény és kicsiny lángnyelvek útján ontó, primitív „szerkezeteknek”. Neki, ami azt illeti, még csak fényre sem volt szüksége.

Ám a vendégeinek már annál inkább, ezért is a színjáték, a merő megtévesztés, mely az általában minden más, csak nem épp ezen berendezési tárgyak által borított helyiséget olyanná tették, amilyen. Ez a hely, maga a rögtönzött trónterem a hatalmát kívánja megtestesíteni, méghozzá olyan szerzetek előtt, kiknek a fáklyák és a trónterem egyet jelent mindezzel. Nem is akármilyen vendégeket, a mai nagyon ugyanis négy faj képviselői jönnek.

Sőt, a követek már meg is érkeztek.

Hisz ezen röpke pillanatban négy, különös ábrázatú idegen lépett be a fáklyák enyhe fényébe, a trónszéken terpeszkedő lény elé lépve, majd buzgón letérdelve előtte. Bár számára csak négy fajt képviseltek a sok közül, kik eddig szolgálták, ő mégis pontosan meg tudta mondani, mely civilizáció is képviselik. A jobb szélső a rettegett Lidérc faj, a mellette álló maga az Ori, s az amellettt lévő a régebben még ködbe burkolódzó Aschan – más néven Szürkék – törzs, a bal szélső pedig a korábban Istenként tisztelt Goa'uld küldöttje.

- Keljete fel, barátaim – harsogta egy, a lény csuklyája mögül hallatszó mély torokhang. S ennek hallatán valamennyien felegyenesedtek, farkasszemet nézve a köpenyes alak öltözete mögött rejlő, merő ürességgel.

- Miért hivatott minket, önagysága? – érdeklődött a lidérc, szívélyesen.

- Nos, mint az láthatják, a flottánk a tervek szerint elkészült. De még koránt sem állunk készen az invázió megkezdéséhez. A megszállás nem veheti kezdetét, míg véget nem ért az anyahajók, hogy is fogalmazzak az önök szavaival, berakodása. Ráadásul, kétszáz évnyi előkészületet követően még mindig akad egy faj, mely problémát jelenthet. A szó szoros értelmében szálla a szemünkben.

- Az emberekre gondol? Ők nem jelenthetnek problémát, semmik a ti seregeitekhez képest – közölte az ori, majd az őt körülvevők felé irányozta tekintetét.

- Igen, a Tau'rik. Kétszáz évvel ezelőtt számos hatalmas faj élt a megszállandó galaxisokban, kiket fenyegetésnek véltünk, ezért rájuk összpontosítottuk a szövetségeseink hadait. Közülük már sokan elbuktak, vagy pedig feladták az lekeseredett harcukat és inkább mellénk álltak, hogy élhessenek – ekkor az Aschen, az

egykor Asdgardnak nevezett civilizáció utolsó életben lévő törzsének az eddig látottaknál közel húsz centivel magasabb, valamint jóval testesebb képviselője a fekete padló felé eresztette tekintetét. Nem volt választásuk annak idején, ha a rájuk kegyetlenül rontó faj nem is, akkor a sorozatos klónozásnak köszönhető genetikai betegség biztosan végez velük az eljövendő évezredekben. – De ők, az „emberek”, ahogy mostanában hívják magukat, oroszláncént küzdöttek az elmúlt kétszáz évben. S a sorozatos háborúk, a rájuk megállás nélkül támadó népek dacára, nemhogy hanyatlásnak indultak volna, hanem egyre csak gyarapodnak, erősödnek. Mostanra már négy galaxis, több millió rendszer, és közel háromszáz millió lélek alkotja azt a bizonyos Tau'ri Birodalmat, mit azok az alávaló Drákok annak idején, kis híján romba döntöttek.

- Értem már – törte meg a Goa'uld a lény egy lélegzetvételnyi szünete alatt kibontakozó csendet. – Mi már harcoltunk velük, ellenük, vagy mellettük. Ismerjük a taktikájukat, tudjuk, hogyan gondolkodnak. Ráadásul mienk a meglepetés ereje is, az emberek még azt sem tudják, hogy életben vagyunk. Ha összefogunk, heteken belül eltapossuk őket, akár a férgeket.

- Hetek? Ugyan, egy év is kevés lenne ahhoz, hogy egy ekkora hatalmat a bukás széléra taszítsatok. Mint mondtam, azóta sokat fejlődtek, s erősödtek. Száz, kétszáz, vagy akár ezer hadihajó elvesztése már meg sem kottyán nekik, tízezret kerítenek a helyükbe. Azóta már rájöttek, hogyan építhetnek gyorsabban bármit, mint azt a környező fajok tehetnék. Ez és a technikai fejlődésük bámulatós eleme a túlélésük kulcsa, ezért gyarapodnak, hanyatlás, s ezért győzedelmeskednek, a pusztulás helyett. Ám, szeretem, ha ilyen optimisták az alattvalóink, szóval, alig kevesebb, mint egy évet kaptok rá, hogy ezt megtegyétek.

- Meglesz, őnagysága – hangzott egyidejűleg, mindannyiuk szájából.

- Remélem is, a saját érdekekben. Én, azaz mi, menedéket adtunk nektek, mikor a legnagyobb szükségetek volt rá. Mi olyan tudást adtunk nektek, melynek segítségével még velük szemben is remekül boldogulhattok majd, de nekünk még ne árthassatok vele. Van köztetek, ki már nem is élhetne, ha mi nem sietünk a segítségére – ekkor a lidérc elemelte róla tekintetét. Büszke nép volt az övé, ám még nekik is el kellett fogadniuk, bele kellett törődniük a ténybe, miszerint a lény támogatása nélkül már rég a kihalt fajok közt szereplnének. – Ráadásul van köztetek, ki részben azonos az ellenséggel, sőt, olyan is, kinek maga az ellenség egyedei adják az életerejét, vagy akár a követőinek sokaságát. Ám mi hajlandóak vagyunk, elsiklani efelett, a szolgálatotokért cserébe. És barátaim, a fajta szívességet a kötelességetek viszonzni, akár a pusztula létetek árán is. Most pedig menjetek, készítsétek fel hadaitokat az invázióra, hogy minél hamarabb eltiporhassátok az ellenségeket. És mikor az utolsó Tau'ri bolygó, az emberek utolsó menedéke is a tűz parázsló martalékává vált, a hadaink megérkeznek, s kezdetét veszi a megszállás.

- Már megbocsásson őnagysága, de egyvalamit nem értek – torpant meg az ori egy másodpercre, felé fordítva kék szemének kétellyel teli pillantását. – Ha a Tau'rik ekkora fennakadást jelentenek, hogy két évszázad elteltével a mi segítségünket

kérted, akkor miért nem ti magatok végeztok velük, mikor ti vagytok az univerzum legerősebb népe?

- Mert azzal felfednénk a kilétünket, azelőtt, hogy az invázió még kezdetét vehetné. És ha már tudnak rólunk, oda a meglepetés ereje. Hosszú távon ez sokkal többbe kerülne, mint amennyit nyernénk vele – felelte a lény, majd figyelte, ahogyan az utolsó, nő nemű küldött is elhagyja a helyiséget. Ezután egy éles karmozdulattal leoltotta a fáklyák számára oly zavaró fényét, teljesen burkolódzva a sötétségbe.

Elmájában pedig végig az egyetlen, valódi ok keringett, mely az ori küldött kérdése mögött rejtett. Hiszen, ha nem is az összes, de számos hajó készen áll már a támadásra. Csak egy szavába kerülne, és már tíz, vagy akár száz hajó is megindulhatna, egyszer és mindenkorra elpusztítva a Földet. S azt valószínűleg soha, senki sem venné észre, hogy ők voltak, idejében biztosan nem. Így egyetlen ok rejtett ezen frappáns ötlet elvetésé mögött: a *félelem*.